

але

Я намагаюся поворухнутися, та мене підхоплює Варнер. Я не можу тримати рівновагу, не можу встояти на ногах; я й досі почувуюся так, наче мої ноги прикуто до цього ліжка, раптом я втрачаю здатність дихати, бачу перед очима цяточки і відчуваю, що от-от знепритомнію. Треба встати. Треба піти.

Не можу.

— Варнер, — мої очі шалено бігають по його обличчю. — Що сталося? Як пройшла битва?

— Прошу, — каже він, обіймаючи мене за плечі. — Тобі варто починати повільно, тобі треба щось з'їсти...

— Розкажи мені...

— Ти не хочеш спершу перекусити? Чи прийняти душ?

— Ні, — чую я свій голос. — Мені треба знати саме зараз.

Один. Два і три.

Варнер робить глибокий вдих. Ще мільйон митей. Він кладе праву руку на ліву й починає обертати нефритовий перстень на мізинці, знову, і знову, і знову, і знову.

— Усе скінчено, — промовляє він.

— Що?

Я промовляю це слово, але з моїх вуст не чути звуку. Я чомусь оніміла. Кліпаю, та нічого не бачу.

— Усе скінчено, — повторює Варнер.

— Ні.

Я видихаю це слово, видихаю неможливість почутого.

Він киває. Варнер зі мною не погоджується.

— Ні.

— Джульетто.

— Ні, — заперечую я. — Ні. Ні. Це якась дурня. Не сміши, — кажу йому. — *Не смій мені брехати, хай тобі грець*, — тепер мій голос високий, він ламається, слова тремтять і... — Ні, — я судомно дихаю, — ні, ні, ні...